

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krone, za četrt leta 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Svoboda tiska za Slovence v Celju.

Ni še dolgo temu, da je bilo časopisje v Avstriji pod strogim bičem političnih oblasti in državnih pravdnistev. Sčasoma se je tudi pri nas pribojevalo za tisk vsaj del one svobode, katero zahteva vse javno življenje moderne države in načrt novega tiskovnega zakona obeta v tem oziru še lepši napredek, katerega se ve sli tudi slovensko časništvo. In sedanji ministrski predsednik, obenem vodja pravosodnega ministrstva, dr. pl. Körber, dasiravno v drugem oziru moramo njegovo vladu kot Slovencem ne prijazno ostro grajati, zasluži odkrito pohvalo, da se je potrudil tisku v naši državi podeliti in pripraviti moderne države dostojno svobodo.

Kakor vsak prijatelj napredka, smo tudi mi z veseljem pozdravili v jeseni l. 1902 oni dr. Körberjev simpatični poziv na vsa državna pravdnistva, naj v zadevi nadzorovanja časopisja postopajo manj ozkostransko nego doslej. Naravnost z navdušenjem je bila sprejeta izjava najvišjega vodje pravosodstva: „Kar pa pred kritiko ne more obstati, to tudi vredno ni, da bi se vzdržalo“.

Rdečica sramu bi pač obšla pridigarja teh blagovzvenih načel, ministrskega predsednika, če bi se hotel dati poučiti, kako reakcionarno in res nazadnjaško se je v zadnjem polletju tu pri nas v provinciji razumevala svobodna in neustrašena kritika in kako je nemški strankarski interes klical vsak hip in brez pičice povoda, toda hvala Bogu mnogokrat v lastno osramočenje, na pomoč v svrbo zatiranja narodno-radikalne struje v tukajšnjem časopisu „Domovini“ „v imenu Njegovega Veličanstva cesarja“ službi pravice posvečeno c. kr. sodišče.

Mnogokrat smo bili kot zvesti čuvaji nedotakljivih duševnih imetkov našega teptanega naroda naravnost prisiljeni z ostro besedo grajati in bičati v časopisu krivično postopanje vlade onega dr. Körberja, ki je pred poldrugim

letom vzneseno vzkliknil: „kar pred kritiko ne more obstati, ni vredno da se vzdrži!“ In vendar se je ob takih prilikah celjsko c. kr. državno pravdnistvo čutilo poklicano, svojega prostodušnega šefa kľofutniti z zaplembo neustrašljivo kritikujočega časopisa.

In če bi preprost Anglež ali Francoz stopil slučajno v vežo našega okrožnega sodišča v Celju, bi mu pač čudno postalo pri srcu in zelo čudna in nerazumljiva bi se mu zdelala naša tiskovna postava. Vse stene te veže so preprežene z razsodbami „v imenu Njeg. Veličanstva cesarja“, s katerimi se od c. kr. sodišča potrjuje zaplemba te ali druge številke „Domovine“ in oznanjajo obsodbe neznanega storilca ali z drugimi besedami, potrpežljivega papirja, zaradi pregreška šuntanja po § 300. k. z. l. — Ali je naše ljudstvo res tako revolucionarno, da se je takoj vsled članka „Domovine“ že bati punta zoper Gleispacha in druge? In ali ni že skrajni čas, da ali doživimo prosvetljenejšo prakso naših državnih pravdnistev v Celju ali pa modernejši tiskovni zakon, v katerem ne bode več kazenskih določil za mrtve črke, ne da bi se prijelo storilce, ako je to iz javnih ozirov res potrebno? Saj še Norimberžani nobenega ne obesijo, predno ga imajo!

Drug pojav tiskovne nesvobode, ki zasluži opravičeno kritiko! S tem seveda nočemo kritikovati konkretnih ukrepov sodišča, ampak osvetliti le trdost in nazadnjaštvo v uredbah naših zakonov. — Bili so časi, ko se je v uredništvu „Domovine“ in na stanovanju urednika vršilo v teku dveh tednov po troje več ur trajajočih hišnih preiskav z asistenco policije in žandarmerije, seveda, kakor bi se bilo moglo že naprej vedeti, brez uspeha za preiskavo, vendar pa v veliko gmotno škodo lista, ker se s takimi vzemirjenji moti poslovanje v tem itak dovolj težavnem poslu. In ali se strinja z duhom gori označenega dr. Körberjevega poziva na državna pravdnistva, ako se te preiskave in zaplembe rokopisov izvrše, da bi se iztaknilo urednika v kaki drugi, morebiti gotovim ljudem še neprijetnejši osebi, nego oni, katero je oblast potrdila

v odgovorni ulogi urednika! In vendar se je to pri „Domovini“ zgodilo in dasiravno se povsod zasleduje, ako je to potrebno, onega, ki ga je oblast potrdila kot urednika, misli celjski državni pravdnik drugače. Dr. pl. Körber na njega nima vzroka biti ponosen.

Pa pojdimo dalje! Po celem svetu je običajno, da časopisi v boju za napredek lastne stranke kritikujejo dejanja, ki nasprotnikom niso v čast. Nemškemu časopisju n. pr. se ne more nič očitati, da bi se te samoobsebi umevne pravice nasproti Slovencem ob vsaki priliki in recimo v Kosmovi zadevi ne bilo v najznatnejši meri in najbrezobzirnejši obliki poslužilo. In priznamo, da so Nemci s svojega stališča s tem — za sebe in svoje namene modro ravnali. Mi naj bi pa molčali, ako je prilika najzagrizenejše škodljivce naše narodne stvari ljudstvu, ki jim itak prepogosto veruje, v pravi luči pokazati! Kako pride državno pravdnistvo do tako laskave sodbe o nas, da je sposobno na predlog pronansirano nemških fanatikov v enakih slučajih zasledovati nas takoj zaradi hudodelstva obrekovanja, katero nam podtika!

V večer spomin zasluži, da se pribije sledeči slučaj. „Domovina“ je preteklo jesen prijavila vposlano notičico, v kateri se vpraša, ali je kaj resnice na tem, da bi se bilo pri mestnem uradu v Celju kaj poneverilo, in ali je res, da je neki ekonom Derganz bil discipliniran. — Da mi enake novice uvažujemo in da nimamo vzroka ne pripraviti agitatorjem nam skrajno nasprotno stranke z zamlčanjem enakih vprašanj došlih iz javnosti, recimo malo truda, da zadevo pojasnijo, to je vendar naravno in povsod stranka proti stranki enako postopa. A nadalje povdarjamo, da se je takoj v prihodnji številki „Domovine“, torej kake tri dni pozneje, da bi vendar kaka rahločutna oseba ne imela vzroka pritoževati se, da ji delamo krivico, odločno izreklo, da o poprej omenjeni osebi nimamo vzroka morebiti sploh le misliti, ali celo trditi, da je kaj poneverila, ako bi se bila prva notica s prisiljenim tolmačenjem besedila v tem zmislu razumeti hotela. Toda nič! Državno pravdnistvo je naše

LISTEK.

Iz gozda pred sodišče

Novela iz gozdarskega življenja. Spisal Maks Ring. Poleg češkega po Vodračku prevel Vrhovski. (Nadaljevanje.)

Zgodaj v jutru pripeljal se je od sodišča pristav, v spremstvu pisarja in zdravnika. Po ogledu kraja in preiskanju mrliča spisal se je v ta namen zapisnik.

Mrlič se je nahajal ležeč enako, kakor se je to preje našlo, nihče se ga ni dotaknil medtem. Preiskava je dognala, da mu je kroglica od zadaj prodrla v pljuča, kjer je raztrgala shrambo za kri, vsled katere odtoka je nastala smrt. Na vprašanja razjasnoval je zdravnik, da je glede na stališče in potem ležišče mrtvega, kakor tudi rane sklepati, da ga je zlodej počakal na varnem skrivališču, od koder je svoj napad izvršil. Ker se je to moglo zgoditi pred 6 ali 7 urami, sklepa zdravnik, da se je zločinatvo izvršilo od 10. do 11 ure zvečer.

Po ogledovanju tega vršil se je žalostni spreved z mrtvecem na nosilih v sredi ljudstva do logarjevine. Spremljalo ga je mnogo ljudstva, katero je v gnjevu svojem se hudovalo nad zločincem, želeč mu najhujše kazni. V trumi slišal se je med ženskami posebno glasen jok „črne Lize“, kateremu so ostale ženske glasno pri trjevale.

Le s težavo dalo se je nadlogarju s pomočjo sodnih pooblaščenecv in dveh poklicanih orožnikov razsrdjeni ljud krotiti in razpršiti domu. Vseh glasovi klicali so obenem ime Vrba, kateri edini je bil po njih mnenju zločinec.

Šele po odatranjenju ljudstva mogel je uradnik zaslišati priče, katere so govorile večinoma proti Vrbi. Najbolj obteževalno zanj je pričal lovec in pa okolnost, da je Vrba pred nekaj dnevi v jezi puško nameril na Rudolfa, kar je potrdilo več prič.

Navrh tega se je nagromadilo še več raznih okolščin, tako da je uradnik vkljub svoji nepristranosti že bil skoraj prepričan o resnici teh ovadeb.

Šele sedaj se je ta zadeva naznanila osuplemu Vrbi.

Kakor mnogemu preprostemu in nedolžnemu, ko pride v prvo pred sodnika, ne znajoč pravnih odnošajev, godilo se je tudi njemu, da je bil z mnogimi zvitimi vprašanji o dogodku ves zmešan. Odgovarjal je raztreseno, negotovo, dostikrat celo bojazljivo.

K vsemu temu pridružilo se je še to, da se je Vrba v svoji duši čutil celo nekoliko so krivega zločina. — Svoj vaški pohod z Bárbito, kakor tudi zahrbtne razmere z njo za njenim očetom in svojim dobrotnikom, vse to si je štel sedaj v velik greh. Še bolj se mu je zdelo kaznjivo, da je v svojem srdu želel sovražniku smrt, da to sovrašтво še nad mrličem skoraj ni mogel zadušiti. Tudi si je očitil krivdo, da je on vražjega tihotapca prej pri vasi v toliko razbesnil, da je storil kak zločin, seveda najbolj iz maščevanja nad nezvestobo svoje ljube „črne Lize“. Vse te misli so mu sedaj vršale po glavi, da skoraj ni vedel, kaj je odgovarjal.

(Konec prihodnjič)

uredništvo na podlagi preklicnega vprašanja zaradi budodelstva zasledovalo, ko je pa malo prej nemški list o vikarju Gorišku objavil zlobno izmišljeno novico, da bi bil romarje za 3000 K ogoljufal, se državno pravdnštvo ni ganilo in tudi pozneje ne, ko je nemški list po krivem obdolžil nekega uslužbenca slovenske trgovine (g. Popovića) npravnstvenega budodelstva. — Ministrski predsednik dr. pl. Körber sam je moral vmes poseči in iznova dati našemu državnemu pravdnštvu primeren poduk, da se je to zasledovanje v veliko jezo nemške stranke ustavilo.

In kaj daje n. pr. nemški stranki pri nas toliko poguma, da si upa celo s popolnoma bedastimi slučajji iz našega časopisja vsled domišljenega razžaljenja časti zoper naš list sodišča na pomoč klicati? Oni činitelji, ki imajo svojo roko na delu pri sestavljanju porotniških list, ker se slednje tako sestavljajo, da si Nemci upajo vsako še tako smešno zadevo pred porotnike spraviti. Pretekli teden smo to najizrazitejše videli, kajti Nemci so vložili naravnost frivolno zasebno obtožbo zoper urednika „Domovine“, kajti med porotniki je bil strupeni celjski Nemec župan Rakusch in — smeja se vzdržite — mož, ki je bil obsojen zaradi razbitja šip na „Narodnem domu“, urednik „Deutsche Wacht“ in bivši Čeh Zeischka!

Iz mesta Celja je določenih letos okoli 50 Nemcev za porotnike, iz enako velike občine celjske okolice pa — niti eden! Le tako naprej porotniške liste sestavljajte, potem se pa čudite, ako uredba porotnih sodišč pri slovenskem ljudstvu ne bode vživala zaupanja! To se pravi, utrijati v ljudstvu čut pravičnosti!

Ker vedo, da če naše narodno časopisje oškodujejo, oškodijo hkrati naš narod, in ker so lačni senzacije za svoje privržence kakor ogrski želedec paprike, pridno prebirajo naš list in če se poda le najmanjša prilika, prigovarjajo osebam, o katerih se kaj piše, naj se čutijo razžaljene in naj naš list tožijo. Ko je neki Potočnik iz Dobrne bil opisan kot član nemškutarskega gasilnega društva, našuntali so ga po dolgem prigovarjanju naj vendar pojde „Domovino“ tožiti. Prišel je res, a prepozno, ko je rok že pretekel, in z velikim obžalovanjem ga je odslovil mož, katerega danes nočemo imenovati, češ, neumnež, zakaj nisi prej prišel, prepozno! Drug član istega gasilnega društva Gradišnik se je po dolgem prigovarjanju zatekel k nemškemu odvetniku dr. pl. Jaborneggu in je ta vložil seveda tožbo zoper „Domovino“ ter baje tožitelju dal celo zagotovilo, „da ga to nič ne bode stalo“. Ko se je tožnika Gradišnika vprašalo, kaj ga je neki na časti užalilo, izjavil je, da ga to žali, da se o njem v časopisih piše, in smatral je že to za zadosten vzrok tožbe. — Da je tožbo, ki je bila popolnoma nepotrebna in bi imela služiti le senzaciji za Nemce, umaknil, je vzbudilo pri nemški stranki živahno nevoljo, istotako da je umaknil svojo tožbo neki Adamič in da so od zasledovanja, ko vzroka ni bilo, v drugem slučaju odstopili neki uradniki.

In vendar se je nemški stranki kljub vsem prejšnjim neuspehom zljubilo zopet sodnijo nadlegovati s tožbo „Domovine“. Urednik „Domovine“ bi se imel dne 6. maja zagovarjati pred sodiščem, zaradi razžalitve dr. pl. Jaborneggovih uradnikov, a ko so se porotniki dr. Jaborneggov tožbi začeli smejati, je ta vstal in od tožbe odstopil. — Ostalo je pri tem, da ima tudi dr. Jabornegg lahko takega uradnika, ki mu ukrade 3400 K en dan, kar je sam priznal, in sicer mu je to ukradel uradnik Tengler. To in nič drugega se je v „Domovini“ bilo o tej zadevi pisalo, in je le skrajna lahkomišelnost, ako je nemška stranka dala „Domovino“ tožiti od vseh uradnikov dr. Jabornegga, češ da so užaljeni in da niso kradli, ako se vsem to sploh nikdar očitajo ni in so se dobro razumljene besede namenoma krivo tolmačile, le da bi lahko povzročili nekoliko senzacije.

Samoočebni je umevno, da urednik „Domovine“ dr. Jaborneggu ni mogel zabraniti, da od svoje lahkomišelnosti tožbe odstopi. Da je tatvino očital le onemu uradniku, ki je res ukradel, to je urednik „Domovine“, če je to bilo sploh z ozirom na besedilo notice same še potrebno, že davno izjavil in je torej lahko brez vse škode

obljubil, da vse to še enkrat v listu objavi. In tak je bil žalostni konec dr. Jabornegrove pravde zoper „Domovino“.

Takšna je torej v kratkem slika svobode tiska v Celju pod vlado ministra, ki je izgovoril lepe besede „kar pred kritiko ne more obstati, ni vredno, da se vzdrži“. Sramotno je tako postopanje za stranko, katera se hvali s svojimi svobodomiselnimi nazori ter sama v najpolnejši meri tiskovno svobodo vživa, a hoče, da ji za tlačenje te svobode nasproti Slovincem služijo celo sodišča, ki imajo drug resnejši namen in pomen.

Slovensko časopisje se pa s tem ne sme dati ustrašiti, da bi ne služilo z nezmanjšano neustrašenostjo sveti narodni stvari.

Celjske in štajarske novice.

— Volitev zastopnikov kmetijskih občin. Volitev za skupino kmetijskih občin v okrajni zastop celjski se bode vršila dne 17. maja ob 9. uri dopoldne v Celju. Preteklo nedeljo so se v „Narodnem domu“ v Celju zbrali v velikem številu zaupniki iz vseh 21 občin celjskega okraja ter so dogovorno postavili kandidate, katere bodo dne 17. t. m. izvolili v okrajni zastop. Določili so se sami razumni možje, večinoma kmetijski posestniki, o katerih se sme pričakovati vestnega zastopanja koristi okraja. Prepričani smo že naprej, da se bode v ti skupini tudi izvolitev zastopnikov izvršila ravno tako soglasno in dostojno kakor postavljenje kandidatov, to tembolj, ker nasprotniki nimajo izmed vseh 21 občin več nego eno samo (Teharje) v svojih rokah in še to menda zadnjikrat. Kmetje, 17. maja je torej vaš dan!

— Volitve v okrajni zastop celjski naj bi po želji in nadi celjskih močencev se končale na vsak način tako, da bi Rakusch in Jabornegg bila edina gospoda ne samo v mestu, ampak tudi v okraju. To je tisti „mir“, ki si ga želijo Nemci v Celju. Očitajo slovenski večini v okrajnem zastopu, da je dala neko ubogo podporo narodni godbi. Tega pa seveda ne povejo, koliko so oni pometali mestnih denarjev, ki so ravno po nemškem štetju do 27 od sto slovenski, za velikonemške narodnopolitične namene, in za svojo nemško godbo. Mestni gospodje celjski, ki so in bodo po svojih načrtih za popolnoma nepotrebno promenado za grofijo do kapucinskega mosta zavrgli čez pol milijona kron, ki so s tem in pri prepotratni prenapravi mestne hiše ter drugih delih svojega prenapuha davkoplačevalcem celjskim naložili neznosne davke, ti hočejo še okrajno blagajno v svoje namene porabiti! Ne! Tega Slovenci ne smete pripustiti, zdaj manj, ko kedaj! Do Rakuscha so štedili vsaj nekoliko tudi z mestnimi dohodki, — zdaj pa je tam potrata in luksus. Tega pa okraj ne prenese in zato si Slovenci volite Slovence! Razjasnili smo nedavno, da je celjska mestna „šparkasa“ peti del vseh vlog, vsega pri njej hranjenega tujega denarja posodila mestu. To kažejo zemljiške knjige mestnih posestev. Koliko pa je hranilničnih denarjev brez vknjižbe mestu posojenih, se ne ve. Znano je pa, da je v dobi župana Neckermanna hranilnica na čisto preproste „bone“, to je papir, ki edino govori, da je tisti, ki ga je podpisal, „dober“ za podpisani iznesek, t. j. hranilnici ga dolžan, dajalo mestu, kolikor je hotelo. Za letos je prav čudno, da mestna hranilnica še dozda, več ko štiri mesece po novem letu, ni izdala in razglasila letnega računa za lansko leto. Svojega pisarniškega služabnika pridno pošiljajo okrog, da jim išče ljudi, katerim bi mogli kaj posoditi, naj imajo že predpisano varnost ali ne. Letnega računa pa ne dajo v javnost. In vendar ima občinstvo pravico vedeti, kako stoji hranilnično gospodarstvo pod ravnateljstvom dra. Jabornegga. Morebiti hoče on, da ovete hranilnica kakor skrita vijolica, tako kakor njegov „Spar- und Vorschussverein“, ki še ni nikoli razglasil svojih računskih sklepov. Ta „Vorschussverein“ bi se pač bolje imenoval „Verein Hotel Stadt Wien“ ker kup, stavba in uprava tega gostišča je poglavitno delovanje tega društva. Celjski nemški gospodje torej skrivajo ali vsaj zadržujejo letne račune svojih denarnih

zavodov. Kam pa mesto denar deva, je znano in da je „kai“ (nasip) za sprehajališče ob Savinji vtrtic parka za grofijo in kaplanijo („Uferpromenade“ jo je imenoval dr. Negri v mestnem odboru) nepotreben luksus, ki požre kakega pol milijona kron, to se ne da ovreči. Ljudje, ki tako zadolženi občini, kakor je celjsko mesto, nalagajo za nepotrebne reči, na sto in sto tisočev plačila, niso sposobni za javno gospodarstvo in zato njim ne sme v roke priti okrajni zastop. Kosem je okraju vzel lepe denarje, pa vrnili se bodo. Mestni Nemci celjski pa trosijo sami občinske denarje za „promenade“, kjer hočejo kazati svoj napuh. Sami Nemci so našli, da je v Celju od sto ljudi 27 Slovencev, torej je od 100 kron, ki jih izda mesto, 27 kron slovenskih. V resnici pa več, ker davke od trgovin in obrtov plačujejo posredno kupci in odjemalci, ki so po dveh tretjinah Slovenci, tako da je vsaj polovica mestnih novcev slovenska. Celjski mestni gospodje plačujejo torej dobro polovico vsega, kar izda mesto, s slovenskim denarjem! Napihujejo se potem, da mesto plačuje velik del okrajnih doklad; toda od koga pa zbirate denar, da jih plačujete? Večinoma od Slovencev! Zato je doseđanji okrajni zastop čisto pravično ravnal, ko je — v resnici preborno — podpiral slovensko napravo, ki pa so vse samo višji ljudski omiki posvečene. Kar je dal okrajni zastop slovenski, bilo je potrebno, mestni odbor celjski pa ogromne svote daje za — gizdavost, tedaj potratu! Tako je stvar! Volici sodite!

— Celjski župan Rakusch, oče takoime novanega „smrdečega mlina“, je spustil v zadnji seji mestnega sveta govoranco, ali boljše rečeno izjavo, za katero je prepričan, da bo gotovo zvabila vse slovenske volilce v nemški tabor, seveda če ne bo „dež slo“. V tej izjavi poudarja, da so volitve v okrajni zastop največjega pomena za mesto. To mu pač prav radi verjamemo, kajti okrajne doklade iznašajo lepe svote in mestna blagajna pa izkazuje čez poltretji milijon dolga. Zato, pravi Rakusch, da bi bilo dobro, ako bi sedanjo slovensko večino v okrajnem zastopu zamenili „požrtvovalni in deloljubni“ ljudje sedanje nemške manjšine. O, seveda, „požrtvovalni in deloljubni“, kakor so se pokazali vsa leta, kar je okrajni zastop v slovenskih rokah: da jih ni bilo nikdar k nobeni seji, da so pošiljali k sejam le po enega, ki naj bi zgago delal, da so slovenski večini delali vse mogoče zapreke, samo da ne bi mogla uspešno delovati za blagor prebivalstva! Take „požrtvovalne in deloljubne“ može bi se rado spravilo v okrajni zastop. Ne boš, slovenski volilci predobro poznajo Rakuscha in celi mestni celjski zastop, da bi verjeli priliznjenim besedam onega človeka, kateremu je vsak Slovenec trn v peti, razun takrat, kadar kupuje njegovo železo, človeka, ki je s svojim delovanjem kazal naravnost zakleto sovraštvo nasproti vsemu, kar je slovenskega. Julius, na tako neumno nastavljen limanice ne bo šel noben slovenski volilec. Iz cele „miroljubne“ izjave je pač videti, da „Stinkmühle“ deluje že tudi v mestnem svetu.

— Dr. Jabornegg s svojo tiskovno pravdo zopet pogorel. Mislili smo, da bodo Nemci, ker se jim je z naše strani tako prijazno iz neizogibne blamaže pomaglo, vendar le imeli kaj zmisliti za poštenje, pa smo se zmotili. Zadnja številka tukajšnjega nemškega lista dr. Jaborneggov odstop od obtožbe zoper urednika „Domovine“ na skrajno nehoneten način izkorišča in objavlja celo razloge obtožbe, kateri so pa tako plitvi, da so se jim celo resno možje porotniki morali smejati. Zato tudi mi nismo vezani molčati in povdarjamo, da je dr. Jabornegg s svojo tožbo tudi tokrat v resnici žalostno pogorel. S slovenske strani se mu ni hotelo penuditi poravnave, akoravno jo je željno pričakoval, ker je videl, da jo je zavozil in so celo sodniki izrazili mnenje, da spada ta lahkomišelnost tožba pod mizo. Že predpoldne 6. maja ob 9. uri je dr. Jabornegg urednikovemu zagovorniku g. dr. Karlovšku ponudil umaknitev tožbe, ako bi urednik le izjavil, da z obdolžitvijo tatvine ni mislil vseh dr. Jaborneggovih uradnikov ampak samo enega. Pa ker je ta izjava bila nepotrebna, ker se je očitala tatvina le Tenglerju in nemarnost le dr. Jaborneggu, se obtoženec ni podal v poravnanje z dr. Jaborneggom.

neggom in je prišlo do obravnave, ki se je končala z oproščenjem obtoženca. Ko je namreč dr. Jabornegg videl, da ne bo iz te moke nič kruha, je tudi pri obravnavi ponudil odstop, samo če se objavi, da ni mišljen kot tat noben drug njegov uradnik nego oni, ki mu je nekega večera ukradel 3400 K. In zakaj bi mu uredništvo tega ne bilo, če je že res to tako želel, priznalo, saj Slovenci nikdar nismo v časopisu obdolžitve zoper vse uradnike dr. Jabornegga izrekli. Na ulici so Nemci, ki so se bili cel opoldan trudili v porotnikih vzbuditi prijazno razpoloženje, dr. Jaborneggu bridko očitali, zakaj je odstopil, a on je poznavajoč neugodni položaj izrekel kratko malo, naj ga pustijo pri miru, on že ve, kaj je storil. To je resnica, a kdor stvar hoče videti v nemški luči, čitaj „Deutsche Wacht“. Omenimo samo še, da je s to tožbo država oškodovana za kakih 200 K kot tangento za porotniške stroške, ker so ti neiztirjlivi, ker tožitelji nimajo premoženja, obtoženec je pa bil oproščen.

— Izjava. Uredništvo „Domovine“ izjavlja, da je s spisom v št. 26. dne 2. svečana 1904 pod naslovom „Poneverjenja in tatvine pri Nemcih“ hotela z besedami „zakaj dr. Jabornegg pošilja svoje uradnike, ki mu, meni nič, čeravno so Nemci, kradejo“, označiti samo dokazano tatvino dr. Jabornegovega uradnika Tenglerja, da se pa kaj enakega ali sploh kako nepoštenost kateremu drugemu uradniku g. dr. Jabornegga ni niti najmanj hotelo očitati, ker za to ni bilo in ni nikakega povoda in vzroka.

— Zopet celjska pošta. Kdor bi mislil, da ima upraviteljstvo tukajšnjega c. kr. poštne urada toliko moči, da bi moglo vsenemškimi rogoviležem pobiti njihove rogove, se pač moti. Tolikokrat smo že pisali o nagajivosti nekaterih celjskih poštних uradnikov, ali vzlic temu se zopet in zopet ponavljajo isti slučaji zlobnih „pomot“, da pisma s slovenskim naslovom romajo po celem svetu, predno najdejo pravega naslovljenca. Pred seboj imamo rekomandirano pismo „Posojilnice v Celju“ s sledečim naslovom: „Blagorodni gospod Ivan Šepić, veleposestnik, ravnatelj posojilnice, Konjice, Štajarsko. Pismo je bilo oddano pod R 131 v Celju dne 30. aprila. Pismo je romalo vzlic razločnemu naslovu v Konjico v Bosni, kamor je prispelo 3. maja. Od tamkaj se je poslalo v Konjice, kamor je dospelo dne 6. maja. Torej je rabilo rekomandirano pismo iz Celja v Konjice cel teden. Ali ni to naravnost škandal za celjske poštne razmere? Tu pač ni mogoče nikako opravičevanje. To je ona zlobna nagajivost gotovih poštних uradnikov, ki ne morejo videti slovenskih naslovov. Da že enkrat temeljito obračunamo s temi zlobnostmi, bomo storili vse potrebno, da bo od zgoraj prišlo ono, kar zaslužijo ti velikonemški petelini.

— Davčnemu uradniku Kuneju prav toplo priporočamo, da naj svojih brežiških navad ne iznaša v Celju preveč v javnost. Ljudi, ki so pri Slovencih uslužbeni, naj pusti v miru in ne hujaka proti njihovim gospodarjem, kakor je to storil pred nekimi dnevi v celjski gostilni „pri zvezdi“, kjer je nekemu Malenšku, ki je pri nekem Slovencu uslužben, oponašal, češ da je v službi pri „bindišarju“. Malenšek je lahko vesel, da je po poldrugoletni brezposelnosti dobil službo pri „bindišarju“, a Kunej, sin poštenih slovenskih staršev, naj bo vesel, da lahko svoj pristno „bindišarski“ želodec zalaga s plačico, ki jo dobiva od „bindišarskih“ davkov, in naj pusti Slovence pri miru, sicer se mu lahko zgodi, da si ga enkrat malo občutnejše privoščimo.

— V znamenju boja. Kdor si hoče stvoriti resnično sliko o krasnih razmerah v Celju, posebno sedaj, ko so duhovi nekoliko razburjeni, pač najlažje doseže svoj namen, ako se pomudi v Celju nad deseto uro. Prošlo nedeljo je pač marsikdo imel priliko zato. Nemci so namreč ta dan obhajali po celem mestu in okolici svoje orgije. V „Skalni kleti“ sta dva mesarja, bil je to oni Planinz, ki izključno živi od samih slovenskih odjemalcev, na prav nesramen način napadla slovenskega gosta. Eden izmed nju ga je udaril s težko, s svincem zalito palico po roki, da se je palica zlomila in je bil dotičnik

težko poškodovan. Seveda ni bilo pri tem hajlanja ne konca ne kraja. — Slovensko družbo, ki je v kavarni „Merkur“ čakala dunajskega poštne vlaka, da se z njim odpelje v Ljubljano, so v kavarni navzoči „Nemci“ izzivali na vse mogoče načine. Ker se pa Slovenci le niso hoteli prepirati, so izšli mirno iz kavarne ter se pri zunaj stoječem stražniku štev. 3 pritožili. Stražniku seveda ni bilo na tem, da bi posredoval, temveč se je celo, obrnivši se, poslovil od družbe s „heil“! Pred prihodom vlaka je na kolodvoru znani Ržiha začel z zabavljicami in psovskami izzivati. Pričakoval je večjo družbo nemških izletnikov, ter seveda samo zato iz zival navzoče Slovence, da bi z vlakom došli Nemci imeli priliko udariti po Slovencih. Med došlimi je bil tudi „vahtarčni“ urednik, ki je skušal na vsak način povzročiti boj. Ker se pa Slovenci le niso hoteli pretepati, obsula je cela tolpa s kolodvora se vračajoče Slovence, katere je pred kolodvorom pričakovala, z vsemi mogočimi psovskami, podstavljala jim noge, skušala temu ali onemu vreči klobuk z glave itd. Slovencev je bilo pet, a „Nemcev“ okrog trideset. Navzoči policaj se seveda ni zmenil za to nemško „zabavo“. — Pritožbe o pristranosti celjske policije se tako množijo, da bi skoraj naš list napolnil samo z njimi, toda kaj se hoče, saj vse nič ne izda. Kdor hoče biti v Celju varen na ulici, naj pač vsak sam skrbi, kako se bo obvaroval, kajti pred nemškimi napadi ni varen ne po noči ne po dnevi. Koncem konca si bo že res skoraj moral nabaviti vsak Slovenec revolver, da si obvaruje življenje v „nemškem“ Celju. To so žalostne razmere, ali dokler ne bo imelo Celje državne policije ne bo drugače, kajti sedanja ali ne more ali pa noče vršiti svoje dolžnosti.

— „Smrdeči“ mlin in tujci. Celje hoče postati nekako zdravilišče, katero vabi na letno bivališče tujce, ki gredo iz velikih mest vun na deželo v lepe kraje, da se nasrkajo čistega zraka. Za te tujce, ki so prihajali dosedaj v Celje navzhit se čistega, svežega zraka, bo smrdeči mlin s svojim nežnim smradom nekaj posebnega. Kakor muhe na med, bodo sedaj tujci šli na ta smrad smrdečega mlina. Saj kaj takega ni v nobenem drugem letovišču. Smrdeči mlin bo obisk Celje obiskujočih tujcev povišal, da se jih bodo vse trlo, in Celje bo zaslovelo daleč, daleč po svetu kot edino smrdeče letovišče. — Kakor čujemo, se je baje včeraj zopet pokvaril stroj v mlinu, da bode treba par mesecev, predno bo zopet začel delovati. V tem času se bo okolica mlina vsaj nekoliko oddahnila.

— Delavci c. kr. cinkarne so imeli v nedeljo v prostorih „Slov. del. podp. društva“ zapno zborovanje, katerega se je po posredovanju istega društva udeležil drž. poslanec g. Žičkar. Zbrano je bilo toliko delavcev, da ni bilo dovolj prostora. Stvari, ki so se obravnavale, so nekatere tako v nebo kričele, da si tako neznosnih razmer pač nismo mogli predstavljati v c. kr. tovarni. Izpredvideli smo, da so delavci te c. kr. tovarne mnogo na slabšem, kakor delavci kake privatne tvrdke. — Država pač sili zasebnike z vsemi mogočimi sredstvi, da se razmere med delodajalcem in delavcem izboljšajo, pri svojih lastnih napravah pa se niti najmanj ne briga za blagor svojih uslužbencev. O velikanskem deficitu v bratski skladi, ki znaša skoraj 93.000 K in kateri naj bi se pokrili na škodo delavcev, smo že poročali. Delavci so izročili drž. poslancu g. Žičkarju prošnjo na poljedelsko ministrstvo, da naj bi se ta deficit pokrili iz državne blagajnice. Prepričani smo, da bo ministrstvo ugodilo tej prošnji, ako hoče, da bo moglo delavstvo še nadalje verovati v njegovo pravičnost. — Druga zadeva je bila ureditev plač. — Po zagotovilu prejšnjega voditelja cinkarne bi morali imeti delavci, ki so že dalj časa uslužbeni, isto temeljno plačo, ako so bili pozneje tudi premeščeni k delu, za katero je sicer določena manjša plača. Sedanji vodja cinkarne, rudarski svetnik Janeš, Čeh, ki je pred leti v Idriji in tudi izpočetka v Celju še znal slovenski, a sedaj popolnoma pozabil, je prekršil delavcem dano besedo ter tebičničmeninič prestavlja delavce „za kazen“ od boljše plačanega dela k slabjšemu ter na tak način oškoduje delavce za celih 60 novčičev. Naravnost oderuško pa je izplačevanje bolniških

pristojbin obolelim delavcem. Dasiravno pravila jasno pravijo, da se mora obolelemu delavcu izplačevati 60 % zadnje plače, se jim izplačuje le 60 % od temeljne plače 1 K 50 v. Le redkokomu se posreči, da se mu plačuje od 1 K 60 v. To je naravnost odiranje ubogih delavcev. Posamezni delavci so pripovedovali toliko takih slučajev, da bi bil vodja cinkarne že samo radi tega zdavnaj zaslužil, da se mu da potni list kam drugam. Značaj tega gospoda prav jasno označuje slučaj, da je nekega delavca kaznoval z 1 K globe, ker ga ni pozdravil. Pripomniti je treba, da je bil delavec pri svojem delu in gospoda „bergrata“ ni videl. Njegova osornost je obče znana. — Kako skrbi država za svoje delavce, kaže tudi dejstvo, da so delavci primorani piti vodo, ki je naravnost ostudna. Vsakojaka golazen se nahaja v nji, našli so gliste, da, celo 12 cm dolgo trakuljo. In te vode se popije hektolitre in hektolitre vsak dan. Ni čuda torej, da ni zdravega obraza med vsemi tristo delavci c. kr. cinkarne. Za vso to množico delavstva sta v celi cinkarni samo dve stranišči, ki se odlikujete po svoji nemarnosti. Delavska obleka, last cinkarne, je tako zamazana, da se mora vsakemu gnjusiti, a delavke, ki so za perilo najete, snažijo sobe gospoda „bergrata“. Delavci, ki so nastavljeni nalašč za prinašanje pitne vode, okopujejo vrt gospoda „bergrata“ pod nadzorstvom do tal se klanjajočega paznika. Njive, last cinkarne, katere se morajo po razglasu dati v prvi vrsti delavstvu v najem, so se dale brez razgласa v najem ljudem, ki nimajo nikakega posla s cinkarno. Med delavstvom jih je več ko polovica, ki niso bili že leta in leta prosti nobene nedelje in nobenega praznika, ako si niso izprosili dopusta. In te reveže, te uboge pare, ki puščajo državi svoje življenje za bori 2 kronici ali par vinarjev več na dan, te trpine obdeluje ta „bergrat“, kakor bi bili njegovi sužnji. Tu ni nikake odpovedi, tu se ne reče, v enem mesecu pa pojdite, o ne! Če si prav delal leta in leta v c. kr. cinkarni, le malo zameri se vsemogočnemu „bergratu“, ne, še tega ni treba, pojdi ga prosit za povišanje plače, in slišal boš: „Kaj, če ti ni prav, tu je knjižica in izgubi se!“ Če je delavec bolan, je obenem tudi denarno kaznovan, kajti da se mu delo, pri katerem zasluži skoraj polovico manj kakor prej. Čim starejši je delavec, tem manjša plača. In če se prosi zboljšanja, jo že slišiš: „pa bi bil prej štedil!“ Kak je ta gospod „bergrat“, kaže dejstvo, da se je enkrat izrazil: „A, kaj, na enem človeku mi takointako ni nič ležeče“. Dotični delavec je bil namreč bolan in je tudi umrl! — Tako bi mogli napolniti par števil. Zglašali smo se, ko smo čuli te pritožbe, in čudili smo se, da je kaj takega mogoče v cesarski, kraljevi tovarni. Gosp. drž. poslanec je nabral toliko gradiva, da se smemo pač nadejati, da ne bo dolgo, ko bo pobral ta „bergrat“ svoja šila in kopita. To je edino sredstvo, da se pomiri delavstvo. Ravnotako upravičena je zahteva, da se delavci stalno namestijo. Kakor smo izpoznali, je delavstvo solidarno, odločeno za vse, ako se mu ne izpolnijo upravičene zahteve. Res sramota bi bila za državo, da bi v svojih podjetjih še nadalje trpela tako gorostasne krivice, kakor se gode delavstvu c. kr. cinkarne v Celju. — „Slov. del. podp. društvu“ pa moramo častitati, da se je s tako vnemo zavzelo za delavstvo, ko se ni zanje nihče drug zmenil, ter samo še želimo, da bi se še nadalje delavci obračali z vsem zaupanjem na to društvo, ki jim bo gotovo pripomoglo do končne zmage.

— Vojaška vest. C. in kr. majorjem pri 1. bosansko herceg. pešpolka na Dunaju je imenovan naš vrli slovenski rojak, g. Andrej Plavec, rodnom Malonedelčan. Častitamo!

— Brežiški „fajerber“ v begu. Brežičani so res lahko ponosni na svoj slavni „fajerber“, kajti večjih junakov jih ni na svetu kakor so ti možakarji. Seveda se to njihovo junaštvo kaže najbolj v hajlanju in pokončevanju različnih stvari, katere posebno ugajajo nemškemu želodcu, kakor pijača, pivo, vino, in pa dobre klobase. Ker pa razodeva brežiški „fajerber“ kaj rad svoje zmožnosti tudi drugim ljudem, ne pa samo svojim ljubim Brežičanom, napravil je dne 1. maja izlet preko Save v slovenski Čatež. Toda sreča mu ni bila mila. Pravijo, da je večina „fajerberkar-

jev" na pol oslepela, ko je zagledala slovensko trobojnico viti se s stolpa sv. Vida. Baje je to najhujše delovalo na miroljubnega notarja Wishtalerja, na velikega Nemca Matheisa in onega sodnega pristava dr. Lorberja, ki zapoveduje kmetom molčati, ako zahtevajo slovensko uradovanje. „Fajerber" se je utaboril pri sv. Vidu. Ko so klobase izginile in je alkohol storil svojo dolžnost, so pač možakarji pozabili, da niso na nemčurskih brežiških tleh, temuč na slovenski zemlji, ter so začeli prav po divjaško tuliti svoje nemške pesmi. Ali medtem se je kazeno že bližala. Četa kmetov fantov s slovensko trobojnico jim je temeljito pregnala njihove nemčurske muhe. Skokoma so bili na voze in kar kadilo se je za njimi, ko so reševali svojega rojstva kosti slovenskih pesti. Prav jim je, kaj pa ho-dijo izzivat. Kakor se čuje, ne bo brežiški „fajerber" zopet kmalu prišel na Kranjsko rjut.

— O roparjih se mnogo govori na pragarski poljani. Prišli so baje iz Koroškega. Nekateri pravijo, da so jih videli v noči v Šikoljah, kako so v divjem tiru drdrali s svojim velikim vozom naprej. Da bi se jim le kmalu ustavil voz v — jetnišnici!

— V Strgonci pri Pragarskem so pri Mesariču zgoreli svinjski hlevi. Zažgali so otroci. Štiriletni otrok je zapazil dim ter poklical očeta. Na ta način je bilo mogoče ogenj omejiti ter preprečiti večjo nesrečo.

— Pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju zidajo novo podružnico, v Cirkovcah pa novo farno cerkev. Ker je v tem kraju več konjičev kakor v hribih kokoši, vidi se sedaj večkrat na cesti dolga vrsta vozov, naloženih z opeko iz nove tovarne na Pragarskem. Posestniki so navdušeni, razlika je le ta, da hočejo Cirkovčani enkrat imeti krasno cerkev, ker je bila stara popolnoma zanič, Lovrenčani pa zidajo bolj radi lepšega, da bi imeli tudi oni podružno kapelo, kakor jo imajo njihovi cirkovski sosede v Mihovcah. Mi želimo vsem obilo sreče!

— Postajo v Cirkovcah bi južna železnica za lep dobiček napravila, ko bi jej občina podarila celih šest tisoč kron. Toliko se pa Cirkovčanom ne zdi vredna odprta lesena baraka. Naredili so si rajši sami postajo in zgradili svojo železnico, po kateri se kaj pridno vozarijo mali in veliki. Mora biti že prijetna taka vožnja, ker je celo stara devica rekla: „Jej, jej, tako bi se pa še v nebesa peljala!" — Nova železnica pa ne služi toliko zabavi, kakor dovažanju potrebnega peska za novo župnijsko cerkev. Iz lepih kamenitih plošč sestavljeno podnožje bo kmalu dodelano, in že ta pas obeta veličastno hišo božjo.

— Popravljamo. V notico „površnost ali kaj" o ptujski posojilnici se je vrinila pomota. Posojilnica je za dobre namene porabila (nikakor pa posodila!) in razdelila nad K 60.000! Za dobre namene ničesar ne sme posoditi!

— „Štajerc" in volitve v okrajni zastop celjski. — Vselej, kadar se bližajo na Spodnjem Štajarskem kakšne volitve, kjer se gre za boj med Nemci in Slovenci, raztegne tudi nemškutarski „Štajerc" svoje umazane čeljusti ter blati in napada naše vrle narodne voditelje, dočim seveda hvali in povzdiguje nemškutarje v deveta nebasa. Tako vtika ta „smrdljiva giftna krota" svoj nos tudi v volitve za okrajni zastop celjski. „Kmetje, volilci celjskega okraja" — vpije to nemškutarsko trobilo — „varujte se znanih zapeljivcev, ki vam sedaj pred volitvijo vse mogoče in nemogoče obetajo". — Ne boj se, smrdljiva „giftna krota"! Kmetje, volilci celjskega okraja bodo se tudi brez tvojega hinavskega navsveta varovali znanih nemškutarskih zapeljivcev in privržencev „Deutsche Wacht" in „Štajerca". V slovenskem celjskem okraju nam ne bodejo nemškutarji nikdar gospodarili. Zapomnite si to Nemci in nemškutarji okolu „celjske žabe" in ptujske „giftne krote".

— „Štajerc" in nemški odvetnik. Pod tem naslovom poročali smo zadnjič, da se je v slovenskem Kozjem naselil zagrizeni nemški advokat dr. Zirngast, kateri ne pozna niti slovniške razlike med „moj" in „svoj". V svojem inseratu, ki ga je poslal „Štajercu", piše: „Na znanjam, da sem odprl mojo odvetniško pisarno v Kozjem". Pred kratkim poslal je pa ta vse nemški mož dotični inserat „Slov. Narodu",

toda popolnoma v pravilni slovenščini. Ker smo prepričani, da dr. Zirngast s svojim inseratom v „Slov. Narodu" ne bode vjel nobe nega slovenskega klijenta, je pač očitno, da je isti poslal dotični inserat „Slov. Narodu" le zato, da pokaže, da se je od „Domovine" vendar nekaj slovenski naučil.

— Gledališke predstave v Mariboru. Kakor v celjskem, tako kažejo tudi v mariborskem „Narodnem domu" gledališke predstave izredno privlačno silo in s tem svoj velik pomen za narodno probujo. — V nedeljo smo imeli priliko, videti v Mariboru „Rokovnjača". Nebroj navzočega narodnega občinstva nas je prepričal o priljubljenosti te narodne igre in da stoje mariborski diletantje z njo na višku svoje dovršenosti. Občudovali smo tako izrazito igro Polonice, kakor šolani glas None, ki je morala svojo pesem ponoviti. Posamezne vloge bile so v primernih rokah, izjemši morebiti čevljarja Bojca, kateremu se rahel tenor ni kaj dobro podal. — Pogrešali smo pač v igri enotnosti in se marsikatera uloga, akoravno sama na sebi dobro izvajana, ni primerno prilagodila skupni sliki, vendar gre to le na rovaš režije in nezadostnih vaj. Posebno smo pogrešali pile spretnega režiserja v prizoru med korajžnim Blažem in plašnim Francetom, ki ni dosegel niti približno istega efekta kakor v Ljubljani ali Celju, med bratom Polakom in Ferdinandom, med prevdarjajočim mērom, živahnim Polakom in sodnikom, ter v rokovnjaškem taboru. V ostalem nam je uprizoritev ugajala in ne zaostaja mnogo za celjsko. Grajati bi bilo k večjemu le nam neumljivo štedljivost prirediteljev. Ako že zastavijo diletanti svojo moč na korist narodni stvari, potem bi pač najoni, ki dajo le ime, dovolili, da se poda to požrtvovalno delo občinstvu tudi v kolikor mogoče primerni obliki. Tako nam je uniforma rokovnjaškega glavarja v rokovnjaškem taboru presneto malo inponirala. V tem oziru naj bo za vzgled „Celjsko pevsko društvo", ki je za pred kratkim uprizorjene „Legijonarje" žrtvovalo okoli 700 K, med tem ko mariborski prireditelji za „Legijonarje" niso iz same štedljivosti nabavili niti izvirnih muzikalij, ampak je moral režiser dotične pevske točke uglasbiti kar sam po svojem dobrem ali slabem okusu. Da je s tem razven avtorja prikrajšano tudi občinstvo, ki pride gledat izvirne „Legijonarje", in igralci, ki se žrtvujejo le, ker hočejo podati nekaj kolikor mogoče dovršenega, je samoumevno in je pač neprimerno, ako kuje društvena blagajna iz narodne požrtvovalnosti igralcev za se gotov denar. Ko se bode to spremenilo, potem bomo naznanili tudi na mariborskem odru napredek, kakoršnega je isti potreben in kakoršnega bi bil isti, kakor so pokazali „Rokovnjači", pod spretnim vodstvom tudi zmožen.

— Roparska druhal se klati v mariborski okolici. Baje jih je okolu 20. Največ škode napravijo v pohorskih vaseh. Tam vzamejo denar, obleko in jedila. Na življenje ne grado. Kot se sliši, imajo že tri pod ključem. Ljudstvo je jako vznemirjeno. Spomladno delo jih otrudi, ropar pa še spanja ne ponudi. Naši čili orožniki so noč in dan na nogah; občinski predstojniki dajo patrolirati; pri nas gre vsako noč okolu 20 mož z orožjem okolu. Posestniki! kadar greste na delo, ne pustite hiše brez mogočnega paznika.

— Divjega petelina je ustrelil dne 2. maja t. l. na Planini v Pohorju gosp. dr. med. Jožef Goričar. Imenovani gospod je šele dva meseca tukaj, je Slovenec iz Mozirja in je povsod pri ljubljen. Lovski nazdar!

Društveno gibanje.

— Bralno društvo na Dobrni pri Celju priredi v nedeljo, dne 15. majnika po večernicah veselico s petjem, slavnostnim govorom in gledališko igro „Lurška pastirica". Vstopnina 10 kr., sedeži 20 kr. Veselica se vrši ob vsakem vre menu. Čisti dobiček je namenjen za društveno zastavo. — K obilni udeležbi vabi odbor.

— Kmetijsko društvo v Braslovcah ima svoj redni občni zbor dne 15. maja ob pol četrti uri popoldne v prostorih g. Brišnika. K mnogo brojni udeležbi vabi odbor.

— Slovensko društvo v Mariboru ima dne 15. maja ob 2. uri popoldne v „Narodnem domu" mariborskem (majhna dvorana II. nadstropje) letošnji občni zbor. Vršila se bo volitev novega odbora, g. dr. Rosina pa bo govoril o volilni pravici v deželni zbor štajarski. Vabimo vse rodoljube, posebno pa Slovence iz mariborske okolice, da se v obilnem številu udeležijo zborovanja. Slov. društvo v Mariboru.

— Pri Sv. Križu na Murskem polju se je ustanovilo dne 4. aprila t. l. novo bojno ali veteransko društvo z namenom vzgojevati domovinska čustva in gojiti vojaški duh. Odborniki so: Načelnik: Ivan Magdič, posestnik v Borecih; namestnik: Ivan Peršak, kmet v Iljašovcih; tajnik: Jakob Stuhec, kmet. sin v Stari vesi; blagajnik: Jakob Farkaš, posestnik v Kokoričih; Odborniki: Anton Senjur, pos. v Logarovcih, Matija Misja pos. v Borecih, Matija Toplak, trgovec v Borecih, Mihael Skuhala, posestnik v Iljašovcih, Matija Novak pos. v Borecih, Arni Vrtnjak pos. v Križovcih, Matija Stuhec, pos. v Borecih, Ivan Peršak pos. v Iljašovcih. Kot ud lahko pristopi vsak bivši vojak iz križovske župnije, ki je naredil najmanj osem tednov vojaške službe in to od kakoršnekolikoli branže. Razume se samoobsebi, da je, kakor že pri vseh naših društvih tako tudi pri tem novem veteranskem društvu vojaško modernega duha poslovni, kakor tudi poveljniški jezik slovenski.

— Društvo „Naprej" v Gradcu priredi slavnostni večer o priliki petletnice svojega obstanka, kateri se vrši v soboto, dne 14. maja 1904 v „Steinfelder Bierhale". Spored: 1. J. pl. Farkaš: „Banovac", koračnica, tamburaški zbor. 2. A. Nedved: „Domovina", moški zbor s čveterospevom. 3. S. Vilhar: „Mornar", poje operni pevec g. J. Batteto. Gledališka igra: 4. „Kdor se poslednji smeje". Gluma v enem dejanju. 5. A. Nedved: „Popotnik", moški zbor s tenorsolom in čveterospevom, solo g. Karol Šestak. 6. Slavnostni govor * * *. 7. J. Parma: Pesem Polonce iz „Rokovnjačev", poje gđ. Kočevarjeva. 8. B. Pařik: „Koncertni komad", solo na goslih g. B. Pařik. 9. J. Brož: „U posavskoj šumi", tamburaški zbor. 10. S. Vilhar: „Pitaš dušo", poje operni pevec g. J. Batteto. Gledališka igra: 11. „Pri vratarju". Burka s petjem v enem dejanju. 12. A. Hajdrih: „Sirota", moški zbor. 13. J. pl. Farkaš: „Vienac hrvatskih pjesma", tamburaški zbor. Pri gledaliških predstavah sodelujejo: gospa Danilova, gđ. Kočevarjeva, gg. Danilo, Verovšek in Nučič, člani slovenske drame iz Ljubljane. Začetek ob 8 uri zvečer. Vstopnina 1 K.

— Društvo „Vesna" priredi svoj tretji redni občni zbor dne 11. maja 1904 v restavraciji Richter, Dunaj III. Rennweg 1, ob 8. uri zvečer. Dnevni red: 1. Čitanje zapisnika zadnjega rednega občnega zbora. 2. Odborovo poročilo. 3. Nokrolog Lembachu in Vereščagin. Predava tov. Gaber. 4. Slučajnosti. Slovanski gostje dobro došli.

Druge slovenske novice.

— Prekoračenje proračuna pri gradnji nove planinske železnice. Doznalo se je, da znaša dosedanje prekoračenje prvotnega približnega proračuna 169 milijonov kron, ter znaša skoraj 1/2 vse svote. Skupni stroški znašali bodo do konca leta 1905 približno 220 do 230 milijonov kron. Prekoračenje prvotnega proračuna pri novih planinskih železnicah povzročile so geološke težkoče.

— Slovensko planinsko društvo išče za Aljažev dom v Vratih gospodinjco ali oženjenega gospodarja, ki ima ženo dobro kuharico. Aljažev dom leži v dolini 2 1/2 ure od Dovjega ter bode odprt od julija do konca septembra. Plača po dogovoru. Natančnejša poročila daje odbor „Slov. planinskega društva" v Ljubljani.

— Vprašanje staroslovenskega bogoslužja. Te dni se imajo sniti, kakor poročajo razni listi, škofje iz naših južnih dežel na posvetovanje v Zagreb, na katerem imajo pretresti vprašanje staroslovenskega bogoslužja ter o tem poročati v Rim. — Kakor se poroča zadnji čas iz Zagreba, je posvetovanje odgojeno na nedoločen čas.

— Slovenski odvetniki, zdravniki in obrtniki na Dunaju. Odvetniki: dr. Alojzij Homan;

I. Bräunerstrasse 5., dr. Bogumil Krek, VI. Nelken-gasse I., dr. Klement Seshun, I. Singergasse 7. — Zdravniki: dr. Podpečnik, XV. Mariahilfergürtel 27., dr. Papež, XVI. Montleartsstrasse 1., dr. Demšar, VIII. Laudongasse 14., dr. Weingerl, VIII. Florian-gasse 3., dr. Zupan, IV. Favoritenstrasse, Wiede-ner Spital, dr. Milavec, IX. Marianengasse 20., Sanatorium Löw, dr. Göstl, XIII. Einsiedeleigasse, Sanatorium Pokorny. — Obrtniki: Martin Marinč, čevljar, XV. Pillergasse 9., Albert Strahovnik, čevljar, V. Franzengasse 14., Josip Kunstelj, čevljar, XIV. Hollergasse 48., I. 10., Jakob Muhič, kavarnar, IX. Porzellangasse 12., Ivan Rus (Frey), gostilničar, XII. Ignazgasse 17. — Tako javlja „Slov. katol. izobraževalno društvo „Straža“ na Dunaju.

Dopisi.

Drgonja vas pri Pragarskem. — Mešeterske ženitve. — Žabji koncert našega starega Matijeta, ki pa boče vedno le veljati kot „err Čumer“, včasih tako omami, da ga dolgo ni domu. Večerjo navadno zamudi. Njegova Ančka, ki s pomočjo svoje Treze in Neže res podpira tri ogle hiše, kedar dolgi Tajza po sejnih kolovratih, mu pusti nekaj boba v oblicah in par tlic soli, a ta mu ne diši več. Uboga Ančka trdko toži svojim sosedinjam, da ni več mo- goče shajati s starim, odkar se je vozil v tajč kočiji, ko mu je prej vendar sol dišala. Umevno, da Cirkovčanke svojim na Ptuj odhajajočim možem zaščujejo: „Da mi ne greš v asino, če ne, te ne pogledam več!“ Menda so že slišale pri zi darjih, katerih je sedaj dovolj v Cirkovcah, da pomeni asino tisto žival, katero je Pavliha i in a brati naučil.

Slovenske fante bo najbrž zanimal pogovor, ki smo ga slišali v soboto pred belo nedeljo; zato ga priobčimo.

„Treza, kaj neki imajo oča, da vedno stoje pri mlaki ali pri gnojnici?“, vprašala je Neža.

„Le pusti jih v miru! Vsaj veš, da vedno pravijo, da se z novo slovenščino ne pride daleč. Sedaj se pri žabah uče nemščine, ker tiste žolto vsane znajo vse le nemško, ker regljajo le o-o-o in u-u-u. Kdor pa pri tajč gospodih in pri tajč žabah v šolo hodi, tisti gre lahko daleč po svetu tudi brez denarja. Pa še nekaj ti povem. Ko bodo zvedeli za kakega ženina, bodo židane volje, kakor bi se vozili v tajč kočiji.“

„Meni ni nič za tako ženitev, da bi bili oče varuh, jaz pa dekla.“

„Ne boj se, ljuba Nežika! Očetu ni več toliko za tako varstvo, odkar so dobili od go- sposke kot varuh posebno „pohvalo“. Sedaj ne ališijo več radi, da so kot tajč veleposestnik varuh Fričevega in Žumrovega posestva.“

„Bolj tiho govori! Bog ne daj, da bi te ališali. Rogovili bi kakor takrat, ko so morali radi ženitovanjske pogodbe za brata Jakeca en večer nabrati tisoč goldinarjev.“

„Letali so po fari brez kočije. Ker mislijo le na tajč asino, jim kaj rado spodleti. Pri Gmajnerci so se osmodili, da ni brat Šima po- sestnik; o Jakecu kroži po sosedni župniji okrogla popevka, o Jožetu pa še tudi ne vemo, kako se bo oženil. Ko so pa zadnjič pri volitvi Slo- vance izdali, nas Drgonjčane in Mihovčane za kočarje napravili in celo cirkovško občino osra- motili, pa pač niso imeli preveč pameti v glavi.“

Žumer je res izvrsten ženitovanjski mešetar. Ako ne verjamete, ga le vprašajte, a vprašajte ga tedaj, kedar nima tiste sloke palice, katero pona že vsaka kobila in krava v ptujskem okraju, če je le bila dvakrat prodana. Najbolj mu bode ugodili, če ga vprašate, ali je videl na sejmu tudi tisto bušo, ko je potem še samo enkrat večerjala na mihovski gmajni.

Zadnji čas imajo kobile in krave pred nje- govo palico nekoliko bolj mir, ker se mora kot pastir „giftne ptujске krote“ bolje seznaniti s tajč dohtarji v mestu. Čemu mu bo to znanje, naj le on pove, če ste kaj radovedni.

Ljubi Teča! Pobjoljšaj se vendar, vsaj veš, da ti je že odbila enajsta ura. Slovenske Cir- kovce so zamazane. Zamazal si jih pa samo ti! V svoji stari zaslepljenosti bi še kmalu spravil svojo hčer v ječo. Doma je podpisala za tebe, v Ptuj si pa kot vrana kričal, da nisi ti pod

pisal, da si le požrl dva glasa v dveh vaseh, svojega pa oddal za nemškutarje. Povej, kdo te spoštuje sedaj v fari? Mogoče tisti nadušljivi starec, ko je tudi že enkrat kot poclaščenec Drgonjsko vas osramotil, da je le dobil nekaj maščobe. Mogoče, ker vemo, da le vama piska po goltancu sladko poželenje po tajč teletini. Vsem nam drugim si pa tako v čast, kakor Judež svetim apostolom, vsi se tako s teboj pohvalimo kakor bi se ti, stari Teča — naj bo „err Čumer“ — povsod pohvalil, če boš kedaj še kupil staro in slepo ciganjsko kobilo za pleme. Ali si slišal? Mi smo in ostanemo Slovenci, Ju- dežev Iškarijotov pa ne maramo, temveč zapo- jemo vsakemu izdajalcu glasno na uho:

„Pa tak se godi, kdor Slovence črti,

Da v vragovi službi kot Judež smrdi!“

Iz Kraja v Nemčiji. Zima se je kon- čala, led se je stajal. Vesela vigrad nam je na pragu s svojim cvetjem. Zbudila se je vsa narava v novo življenje. Naznanjamo vam dragi bralci, da smo tudi tukajšnji Slovenci prespali zimsko spanje, spanje mlačnosti ter se pripravili na delo za drago nam Slovenijo. Pred kratkim časom smo si ustanovili društvo pod imenom „Savinska dolina“

Da bi tako skoro to društvo zasadilo cvet v srce vsakemu Slovencu, za narodno stvar, da bi ostali verni sinovi svoji Materi Sloveniji, ako- ravno v inozemstvu! Četudi društvo še ni močno, pa vendar uspeh je že zagotovljen, ker prav pridno pristopajo k društvu, videč, da društvo ni na slabem potu. Ker namen društva je namreč:

1. Da se dobe srca vseh Slovencev za narodno stvar. 2. Ter da bi se spodbujali in kolikor mo- goče svoje moči žrtvovali za majko Slavijo. 3. Da bi se udom pomagalo s tem društvom v boleznih in drugih nadlogah. 4. Vsako leto, da bi se združili slovenski rudarji, na dan sv. Bar- bare, ter ga praznovali in njo počastili po obi- čajih nam mile Avstrije.

Pridjali smo društvu ime „Savinska dolina“. Prvič, ker je bilo ustanovljeno večinoma od savinskih narodnjakov. Drugič, da damo tudi vam pogum, dragi Savinčani preljubi nam brati. Da se ne daste sovragu voditi s prostimi rokami temveč odbijate vse napade s hrabro roko in donečo besedo „Slovenec sem“. Ne zabimo, da nas je rodila mati Slovenska in da se ne sramujemo slovenske govorice.

Društvo je naročeno na sledeče časopise in knjige: „Domovina“, „Domoljub“, „Slovenski gospodar“, „Naš dom“, „Mir“, „Gorenjec“, „Jež“, „Dom in Svet“, „Mohorska družba“ in razne knjige.

Društvo je zborovalo dne 4. aprila 1904, pri čemer je govoril začasni predsednik Josip Ožir ter z jednatimi besedami razložil namen društva vsem se zborovanja udeleživšim udom. Na kar je sledila volitev društvenega odbora:

Enoglasno je bil izvoljen Josip Ožir, pred- sednik; Valentin Užmak, podpredsednik, Franc Goršek, tajnik; Anton Velisovšek, blagajnik; Alojzij Aškerc, knjižničar; Alojzij Šumer, oskrb- nik; Ivan Pungartnik, Franc Sakšek, odbornika

Po dokončanem zborovanju je sledila prosta zabava.

V slogi je moč, na noge Slovenci! Živela domovina. Odbor.

Politični pregled.

— Kvotna deputacija si je izvolila za na- čelnika barona Chlumeckega, za njegovega na- mestnika viteza Jaworskega, za poročevalca pa barona Schwegla. Meritorna debata se ni mogla pričeti, ker še ogrska deputacija ni izvoljena.

— Ogrski državni zbor. V prvi seji zopet otvorenega drž zbor se je prečitelo cesarjevo lastnoročno pismo, s katerim se je sklicalo tretje zasedanje državnega zbora. V ostalem pa je bila cela seja posvečena spominu umrlega pisatelja Jokaisa. Po seji so imeli voditelji vseh strank konferenco glede prepeljave Rákoczyjevih zemskih ostankov v domovino! Posvetovanje je trajalo dolgo ter so vsi udeleženci obljubili o dogovor- jenem strogo molčati.

— Nemčija in Bolgarija. Nemška vlada je oficijelno obvestila bolgarsko vlado, da je do- volila ustanovitev bolgarskega diplomatskega zastopstva v Berlinu.

Rusko-japonska vojna.

V petek so se polastili Japonci Fengvang- čenga. Napadli so Ruse predno so se opomogli od svojega poraza ob Jalu, pri katerem so skupno izgubili nad 3000 mož. Ker je Fengvangčeng bil za Ruse zelo važna postojanka, vršil se je ljut boj. — Rusi se morajo torej umikati dalje proti Mukdenu

Iz Petrograda poročajo: General Sasulič je dobil od generala Kuropatkina strogo povelje, vzdržati pod vsakimi okoliščinami Fengvangčeng deset ur. Sasulič se je pokoril povelju in temu je pripisati katastrofo, za katero pada odgovor- nost na Kuropatkina.

Newyorški in angleški listi poročajo, da je Fengvangčeng padel po še bolj krvavi bitki, nego je bila bitka ob Jalu. Tudi v Petrogradu se širijo take vesti. Ondi celo pripovedujejo, da je bilo na obeh straneh nekaj tisoč mrtvih.

Brzjavna in železnična proga od Mukdena proti Port Arturju je pretrgana, le s pomočjo brezžičnega brzjava oddajo Rusi svoja poročila.

Oddelek japonske armade, ki se je izkrcal na Liatongu, je zasedel Pulautken, razdril želez- niške in brzjavne zveze, tako da je Port Artur dejanski odrezan od ostalega ruskega vojaštva.

„Nov. Vremja“ piše o izoliranju Port Ar- turja: Potrebno je, da od Port Arturja ločena Rusija sedaj spolni svojo dolžnost. Medtem, ko na daljnih liaotiečanskih skalah kopica ljudi v oblegani trdnjavi živi v razburjenosti in naporih, mora tudi v Rusiji vladati intenzivno življenje in se mora vsak trenotek in vsak izbruh ener- gije izkoristiti. Vsa Rusija mora imeti sedaj le to misel: V Port Arturju ne sme pasti ruska zastava. Le če bomo vsi prepričani pravočasno nastopili za osvobojenje Port Arturja, se bode v ta namen moglo vse storiti. Novo skušnjo pre- nesli bomo mirno in obljubimo: Port Artur naj bode prepričan, da bode Rusija storila svojo dolžnost.

Petrograd 9. vel. travna. (Kor. rad.). — Uradno poročilo generala Kuropatkina na carja poroča, da so imeli Rusi v bojih ob reki Jalu dne 30. maj. travna in 1. vel. travna naslednje izgube: 26 častnikov, med njimi general Kašta- linski, 564 mož mrtvih; 38 častnikov, 1 vojaš- kega duhovnika, 1 kapelnika, 1081 vojakov ra- njenih, 6 častnikov in 679 mož je ostalo na bo- jišču. Kaj se jn z njimi zgodilo, se ne ve. Kuropatkin trdi, da se noben ruski vojak ni udal. 11. in 12. polk, ki imata glavne izgube, sta se umaknila v polnem redu in došla v Fengvang- čeng.

London 9. vel. travna. Reuterjev urad poroča iz Sanhaikvana: Rusi so podrli trdnjave v Ninčvangu ter so večinoma že zapustili Ninč- vang. Ruski generalni štab se je preselil iz Lia- ojana v Mukden. V Mukdenu je baje zaloga živil jako pičla.

Loterijske številke.

Gradec, dne 7. maja 1904: 59, 4 67, 65, 83.
Dunaj, „ „ „ „ 41, 4 55, 23, 24.

Častna izjava.

Jaz Janez Rathey, pek in posestnik v Rajhenburgu, izjavljam, da sem g. Srečkota Rainerja, postajenačelnika v Rajhenburgu, pomotoma obdolžil, da si je prisvojil meni lastni les na železniški postaji. Ker se je dognalo, da je g. Rainer le prevzel les, ka- terega mu je prepustil trgovec, prekličem svojo obdolžitev kot neutemeljeno, obžalujem, da sem gospoda postajenačelnika razžalil na časti ter ga prosim zaradi tega javno za odpuščenje. (209) 1

Janez Rathey

pek in posestnik v Rajhenburgu. *

Deklica

(najrajši sirota), katera bi imela veselje do trgovine ter je prijaznega vedenja in ima šolsko izobrazbo, se sprejme pod ugodnimi pogoji pri J. Rošu, Dol pri Hrastniku.

Absolviran jurist

izvežban v vseh notarskih poslih, želi vstopiti takoj v notarsko pisarno. Ponudbe: „Notarski kandidat, Celje“, poste restante. (203) 3-2

Posestvo

obstoječe iz novozidane hiše, s 5 prostornimi sobami, kuhinjo s štedilnikom, shrambo, kletjo in stranskim poslopjem z dvema sobama, kuhinjo in kletjo, zidano in z opeko krito, gospodarsko poslopje, drvarnica s shrambo za vozove, svinjak s kletjo in z opeko krit kozolec z osmimi predelki ter 40 oralov sveta, sadovnjaka in vrta za zelenjavo, travnikov, polja in gozda, 15 minut od Celja, se zaradi posestnikove bolehnosti pod roko proda. — Cena 44.000 K. — Kupci naj se oglase „pri zaorcu“ v Celju. (210) 3-1

Dve hiši z vrtom naprodaj.

Občina Videm (Štajarsko) proda 2 hiši, v katerih se nahajajo prav lepa stanovanja. Ena stoji ob okrajni cesti, druga sredi vrta. Iz te poslednje je krasen razgled na savski most, železnico in Krško; posebno primerna je za letovičarje. Več se izve pri podpisaniem.

(208) 3-1

Franc Ban, župan.

Učenec

iz boljše hiše, več slovenskega in nemškega jezika, se sprejme v trgovini z mešanim blagom **Mihaela Jazbinška** na Planini (Štajarsko). (204) 3-2

Licitacija vina

V torek, dne 10. maja se bode na prostovoljni licitaciji prodajalo okrog 900 hektolitrov najfinjših, čisto sortiranih vin iz leta 1903, laškega rizleca, malega rizleca, traminca, rulanca ter belega in rdečega burgundca, lastnega pridelka gosposčine v Dugemselu, kjer je železniška postaja, v zagrebški županiji. Ljubitelji izvrstnih vin se stem najljubneje vabijo, da se udeležijo licitacije. Vprašanja naj se naslove na gosposčinsko oskrbništvu v Dugemselu pri Zagrebu. (176) 6-5

Kava in čaj

iz prve roke, t. j. neposredno od sadilca kave in čaja, (54) 12-11
torej s popolnim jamstvom za pristno in nepokvarjeno kavo in čaj.

NAJNIŽJE CENE.

Najino dosti čez 100.000 oralov veliko posestvo se obdeluje **najracionalnejše**. Najine vrste kave in čaja so jako aromatične in izdatne.

Kava: Javaflor, najfinejša, 4 $\frac{1}{2}$ kg gl. 6.65, fina, 4 $\frac{1}{2}$ kg gl. 5.90. Java-brasil-mešanica 4 $\frac{1}{2}$ kg gl. 5.40. Čaj 1 kg gl. 2.80, 4' in 5.50. — Pošilja se carine prosto na vsako pošto proti povzetju. Cenik zastoj in poštne prosto.

Turk & drug

veleposestnika na Javi, prodajalca kave in čaja v lastni režiiji

— v Trstu —
Via dell'acquedotto 62.

Izvrsten okus kave dosežete s prisojnim
Vydrove žitne kave
POSKUSITE! Vzorek dragovoljno.
Pošta 5 kg. pošilja 4 K 50 h franco.
„DOMAČI PRIJATELJ“
vsem odjemalcem zastoj pošilja mesečno.
Vydrova tovarna žitne kave Praga-VIII.

Lepo stanovanje

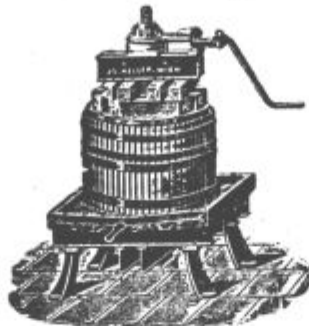
obstoječe iz 3—4 sob s pritliklinami se išče v Celju ali bližnji okolici od 1. junija naprej ali pozneje. — Ponudbe naj se pošiljajo na upravništvo „Domovine“. (207) 1

Veliko stanovanje

se odda s prvim julijem t. l. v Zgornjem Lanovžu (Ober-Lahnhof) pri Celju. Pojasnila pri posestniku. (178) 5-4

Vse stroje

za poljedelstvo in vinorejo.

Brizgalnice za sadno drevje,
z mešalom za mešanico iz bakra in vapna, tako da se naenkrat na dve strani brizga, brizgalnice (štrcaljke) za sadno drevje z n-tanko namerjeno petrolmešanico, svetilnice na acetilen, da se ulove leteči hrošči, hidraulične stiskalnice za vino, stiskalnice za vino in ovočje z diferencialnim pritiskom, stroje za drobljenje stiskalnice, čisto nove mline za grozdje, nove priprave proti peronospori in za žvepljanje kakor tudi vse druge stroje za poljedelstvo kot zbiralnike (trieure), mlatilnice, vitale (gepel) itd. razpošilja kot specialitete po najnižjih tovarniških cenah.

IG. HELLER, DUNAJ, II. Praterstrasse 49.

Ceniki zastoj in franko.

(47) 16-8

Dopisuje se v vseh jezikih.

Stanje hranilnih vlog nad 18 milijonov K. Rezervni zakad nad 550.000 K.

Mestna hranilnica ljubljanska

na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 2. ure dopoldne in jih obrestuje po 4%, ter pripisuje nevzdržene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložitnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice. Posoja se na zemljišča po 4 $\frac{1}{4}$ % na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5%, izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.

Traverze, železniške šinje, železo za vezi, cement, vodovodne cevi, cevi iz kamenščine za stranišča, lepenko za strehe, trstino za obijanje in vse drugo pri stavbah potrebno priporoča v bogatej izberi

trgovina z železnino „MERKUR“, P. Majdič, Celje.

Bogata zaloga brizgalnic za trsje in vsakovrstnih poljedelskih strojev.

Gumi za cepljenje na zeleno.

Kose: Ciril in Metod znamka.

Različni brusni kamni za kose.

